ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 27ης Μαρτίου 1990 *

Στην υπόθεση C-9/89,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τον Javier Conde de Saro, γενικό διευθυντή νομικού και θεσμικού συντονισμού κοινοτικών θεμάτων, και τη Rosario Silva de Lapuerta, Abogado del Estado, της υπηρεσίας κοινοτικών διαφορών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard Emmanuel-Servais,

προσφεύγον,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένου από τους Antonio Sacchettini, διευθυντή της νομικής υπηρεσίας, Jacques Delmoly, κύριο υπάλληλο διοικήσεως στην υπηρεσία αυτή, και Germán-Luis Ramos Ruano, μέλος της ιδίας υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jörg Käser, διευθυντή νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τραπέζης Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τους νομικούς της συμβούλους Robert Caspar Fischer και Francisco José Santaolalla, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνουσα,

και από το

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Ηνωμένο Βασίλειο, εκπροσωπούμενο από τον J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Μεγάλης Βρετανίας και της Βορείου Ιρλανδίας, 14, boulevard Roosevelt,

παρεμβαίνον,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 3483/88 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 1988, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες (ΕΕ L 306, σ. 2),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο, Sir Gordon Slynn και F. A. Schockweiler, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, G. F. Mancini, R. Joliet, T. F. O'Higgins, G. C. Rodríguez Iglesias και Díez de Velasco, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: J.-G. Giraud

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 31ης Ιανουαρίου 1990,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Φεβρουαρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Ιανουαρίου 1989, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3483/88 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 1988, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες (ΕΕ L 306, σ. 2).

2 Τα μέτρα ελέγχου τα οποία αφορά η παρούσα υπόθεση είναι τα θεσπισθέντα βάσει των άρθρων 10 και 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1). Κατά το άρθρο 1 αυτού, ο κανονισμός έχει ως αντικείμενο τη θέσπιση κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων με σκοπό « την προστασία των αλιευτικών πεδίων, τη διατήρηση των θαλασσίων βιολογικών πόρων και την ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό κατάλληλες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες ». Προς τους σκοπούς αυτούς, το εν λόγω καθεστώς πρέπει να περιλαμβάνει ιδίως μέτρα διατηρήσεως, κανόνες για τη χρησιμοποίηση και την κατανομή των πόρων, ειδικές διατάξεις για την παράκτια αλιεία και μέτρα ελέγχου.

3 Ύστερα από ουσιώδεις τροποποιήσεις που έγιναν όσον αφορά την επιθεώρηση και τον έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων, ο κανονισμός 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες (ΕΕ L 207, σ. 1), κωδικοποίησε, χάριν σαφηνείας, τους εφαρμοστέους στον τομέα αυτό κανόνες. Κατά τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού αυτού, οι κανόνες αυτοί πρέπει να περιλαμβάνουν διατάξεις που θα αφορούν την επιθεώρηση και τον έλεγχο, από τις αρχές των κρατών μελών, όλων των αλιευτικών σκαφών, συμπεριλαμβανομένων των σκαφών των τρίτων χωρών, τόσο στη θάλασσα όσο και στα λιμάνια, καθώς και όλων των δραστηριοτήτων των οποίων η επιθεώρηση θα καθιστούσε δυνατή την εξακρίβωση της εφαρμογής του κανονισμού και την καταστολή των παραβάσεων της εφαρμοστέας νομοθεσίας.

4 Ο κανονισμός αριθ. 3483/88, του οποίου τη νομιμότητα αμφισβητεί το Βασίλειο της Ισπανίας, επέφερε ορισμένες τροποποιήσεις στις διατάξεις του κανονισμού 2241/87, προσθέτοντας πέντε νέα άρθρα. Κατά τις αιτιολογικές σκέψεις του, ο κανονισμός εμπνέεται από την ανάγκη ενισχύσεως της εφαρμογής των κανόνων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων με τη βελτίωση της συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών προς αποφυγή της υπέρμετρης εκμεταλλεύσεως, προς τούτο δε προβλέπει τη δυνατότητα των κρατών μελών να λαμβάνουν γρηγορότερα, κατόπιν αιτήσεώς τους, λεπτομερέστερες πληροφορίες σχετικά με τις εκφορτώσεις των σκαφών τους σε άλλα κράτη μέλη.

5 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση εκτίθενται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων και των παρεμβαινόντων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθ' όσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

6 Οι τέσσερις λόγοι ακυρώσεως τους οποίους προβάλλει η ισπανική κυβέρνηση αναφέρονται, αντιστοίχως, στα άρθρα 9α, 11α, 11β και 11γ, τα οποία προσέθεσε ο κανονισμός 3483/88 στις διατάξεις του κανονισμού 2241/87. Οι λόγοι αυτοί πρέπει να εξεταστούν διαδοχικώς.

α) Άρθρο 9α (παροχή στοιχείων)

7 Κατά το άρθρο 9α, το κράτος μέλος στο οποίο είναι νηολογημένα ή του οποίου τη σημαία φέρουν τα αλιευτικά σκάφη μπορεί να ζητεί από τα άλλα κράτη μέλη στοιχεία σχετικά με τις εκφορτώσεις ή τις μεταφορτώσεις τις οποίες πραγματοποιούν τα σκάφη αυτά στα λιμάνια τους ή στα θαλάσσια ύδατά τους, όταν τα στοιχεία αυτά αφορούν συγκεκριμένο απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων που υπάγεται σε ποσόστωση η οποία έχει παραχωρηθεί στο εν λόγω κράτος μέλος της νηολογήσεως. Τα άλλα κράτη μέλη πρέπει να παρέχουν τα στοιχεία αυτά εντός τεσσάρων ημερών· τα στοιχεία διαβιβάζονται και στην Επιτροπή.

8 Η ισπανική κυβέρνηση προβάλλει κατά της νέας αυτής διατάξεως ότι επιφορτίζει με τη διενέργεια του ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων το κράτος μέλος όπου πραγματοποιούνται οι εκφορτώσεις και ότι κατ' αυτόν τον τρόπο μεταθέτει τις ευθύνες από το κράτος μέλος της νηολογήσεως στο κράτος μέλος της εκφορτώσεως. Οι ποσοστώσεις παραχωρούνται με βάση τη σημαία ή τη νηολόγηση των αλιευτικών σκαφών, οπότε κάθε κράτος οφείλει να ελέγχει τη δραστηριότητα των δικών του σκαφών.

9 Πρώτον, πρέπει να υπομνηστεί, όπως ορθώς υποστήριξαν η βρετανική κυβέρνηση και η Επιτροπή, παρεμβαίνουσες, ότι το προ της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 3483/88 εφαρμοστέο καθεστώς επέβαλλε την υποχρέωση ελέγχου της τηρήσεως των κανόνων περιορισμού των αλιευμάτων σε όλα τα κράτη μέλη και όχι μόνο στο κράτος μέλος της νηολογήσεως. Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87, κάθε κράτος μέλος διενεργεί τους ελέγχους « στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του »· οι έλεγχοι αυτοί πρέπει, ιδίως, να αφορούν τις δραστηριότητες εκφορτώσεως, πωλήσεως και εναποθηκεύσεως ιχθύων και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων.

10 Επομένως, ο κανονισμός 2241/87 καθιερώνει την από κοινού ευθύνη των κρατών μελών όσον αφορά τον έλεγχο του καθεστώτος περιορισμού των αλιευμάτων. Με το ίδιο πνεύμα, το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού υποχρεώνει τα κράτη μέλη να συντονίζουν τις ενέργειες ελέγχου τους και να εισάγουν « μέτρα που επιτρέπουν τόσο

στις αρμόδιες αρχές τους όσο και στην Επιτροπή να αλληλοενημερώνονται σε τακτά διαστήματα για την αποκτηθείσα πείρα ». Το άρθρο 9α απλώς και μόνον προσδιορίζει ειδικότερα το περιεχόμενο αυτών των υποχρεώσεων πληροφορήσεως.

11 Δεύτερον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η ισπανική κυβέρνηση δεν κατόρθωσε να δείξει ποιοι νομικοί λόγοι κωλύουν τη μεταβολή του καθεστώτος ελέγχου το οποίο προέβλεπε αρχικώς ο κανονισμός 2241/87. Στο δικόγραφο της προσφυγής της αρκέστηκε στην επίκληση των νέων μέτρων ελέγχου και των προσθέτων δαπανών που θα συνεπαγόταν η νέα διάταξη, χωρίς ωστόσο, να δείξει γιατί τα στοιχεία αυτά μπορούν να θέσουν εν αμφιβόλω το κύρος της. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η ισπανική κυβέρνηση επικαλέστηκε την αρχή της αναλογικότητας, παρέλειψε όμως να εξηγήσει κατά τι τα μέτρα του άρθρου 9α είναι επαχθέστερα απ' όσο χρειάζεται για την ολοκλήρωση ενός συστήματος ελέγχου με συνοχή.

12 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως τον οποίο προβάλλει η ισπανική κυβέρνηση κατά του άρθρου 9α είναι απορριπτέος.

β) Άρθρο 11α (έλεγχος των αδειών)

13 Αν ένα κράτος μέλος, στο πλαίσιο της ποσοστώσεως που του έχει παραχωρηθεί, απαιτεί άδεια για την άσκηση αλιευτικών δραστηριοτήτων από τα σκάφη του, πρέπει να παρέχει ορισμένα στοιχεία στην Επιτροπή και στα άλλα κράτη μέλη, δυνάμει του άρθρου 11α, παράγραφος 1. Κατά την παράγραφο 2 του ιδίου άρθρου, απαγορεύεται « να αλιεύονται, να φυλάσσονται επί του σκάφους, να μεταφορτώνονται ή να εκφορτώνονται ιχθύες της εν λόγω ποσόστωσης, εκτός εάν το σκάφος έχει άδεια να αλιεύει στα πλαίσια αυτής της ποσόστωσης », καθώς και σε περίπτωση που η άδεια έχει ανακληθεί ή ανασταλεί. Ο έλεγχος της υπάρξεως αδείας επί του σκάφους μπορεί επομένως να διενεργείται από τις αρχές του κράτους μέλους εκφορτώσεως ή μεταφορτώσεως.

14 Η ισπανική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η νέα αυτή διάταξη τροποποιεί ουσιωδώς το γενικό καθεστώς αδειών αλιείας, υποχρεώνοντας το κράτος μέλος της εκφορτώσεως να αναλαμβάνει να ελέγχει την τήρηση ενός καθεστώτος αδειών το οποίο έχει θεσπίσει άλλο κράτος μέλος. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το καθεστώς αδειών βαίνει προς « κοινοτικοποίηση ».

15 Σχετικώς, πρέπει να σημειωθεί ότι με τον κανονισμό 170/83 θεσπίστηκε, από τον Ιανουάριο του 1983, « κοινοτικό καθεστώς » διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (άρθρο 1, πρώτο εδάφιο). Το καθεστώς αυτό περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, μέτρα διατηρήσεως που μπορούν να προβλέπουν περιορισμό των αλιευμάτων [άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο δ)]. Προς τούτο, καθορίζεται το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων ανά απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων, ώστε να προσδιορίζεται, βάσει αυτού, η διαθέσιμη για την Κοινότητα ποσότητα αλιευμάτων (άρθρο 3). Εν συνεχεία, αυτή η ποσότητα « κατανέμεται μεταξύ των κρατών μελών » (άρθρο 4, παράγραφος 1). Στις αρχές των κρατών μελών εναπόκειται να καθορίζουν σύμφωνα με τις εφαρμοστέες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί.

16 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η υπό του κράτους μέλους της νηολογήσεως θέσπιση καθεστώτος αδειών αποτελεί μία από τις μεθόδους που διαθέτουν τα κράτη μέλη προς εξασφάλιση της τηρήσεως των ορίων για τα αλιεύματα τα οποία επιβάλλονται στο πλαίσιο του κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως. Επομένως, το Συμβούλιο μπορούσε να ενισχύσει την τήρηση των καθεστώτων αδειών, επιβάλλοντας τη συνεργασία κρατών μελών εκτός του κράτους μέλους της νηολογήσεως, χωρίς να παραβαίνει κανένα κανόνα της Συνθήκης ούτε καμία αρχή του δικαίου.

17 Επομένως, ο δεύτερος από τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει η ισπανική κυβέρνηση δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

γ) Άρθρο 11β (έλεγχος βεβαιώσεων)

18 Το άρθρο 11β αφορά το ειδικό πρόβλημα των σκαφών που δεν έχουν συμμορφωθεί προς τους κανόνες διατηρήσεως ή προς τα μέτρα ελέγχου που έχει θεσπίσει η Κοινότητα ή το κράτος μέλος της νηολογήσεως. Για τον λόγο αυτό, μπορούν να τους επιβληθούν συμπληρωματικά μέτρα ελέγχου προβλέποντα ότι, το πολύ για διάστημα ενός έτους, πρέπει να φέρουν έγγραφο επικυρωμένο από το κράτος μέλος της νηολογήσεως, το οποίο βεβαιώνει ότι το κράτος αυτό έχει επιθεωρήσει το σκάφος κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο μηνών. Το άρθρο 11β προβλέπει ότι τα σκάφη αυτά δεν μπορούν να εκφορτώνουν ή να μεταφορτώνουν σε λιμένα ή εντός των θαλασσίων υδάτων άλλου κράτους μέλους αλιεύματα υπαγόμενα σε ποσόστωση χωρίς να αποδείξουν ότι υπάρχει επί του σκάφους η βεβαίωση.

19 Κατά την ισπανική κυβέρνηση, το εν λόγω συμπληρωματικό μέτρο ελέγχου υποχρεώνει το σκάφος για το οποίο πρόκειται να μην πωλεί τα αλιεύματά του εντός κράτους μέλους της Κοινότητας χωρίς πρώτα να επιστρέψει στο κράτος μέλος της νηολογήσεως για να υποβληθεί σε επιθεώρηση και να λάβει τη βεβαίωση που θα του επιτρέψει

να εκφορτώσει τα αλιεύματά του στον λιμένα της επιλογής του. Ένα τέτοιο μέτρο δυσχεραίνει την εξαγωγή των ιχθύων από το κράτος μέλος της νηολογήσεως και επομένως αποτελεί μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό επί των εξαγωγών, απαγορευόμενο από το άρθρο 34 της Συνθήκης ΕΟΚ.

20 Καταρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση — όπως υπογράμμισε, εξάλλου, και το Συμβούλιο — ότι το άρθρο 11β δεν επιβάλλει περιορισμούς επί της εξαγωγής ιχθύων, αλλ' αφορά την επί του σκάφους ύπαρξη εγγράφου βεβαιούντος ότι το σκάφος έχει υποβληθεί σε επιθεώρηση κατά τους τελευταίους δύο μήνες. Η υποχρέωση αυτή καταλαμβάνει μόνο σκάφη που έχουν ήδη τελέσει παραβάσεις του καθεστώτος διατηρήσεως.

21 Εν συνεχεία, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 34 αφορά μόνο τα μέτρα που έχουν ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα τον περιορισμό ειδικώς των εξαγωγικών εμπορικών ρευμάτων και την καθιέρωση, κατ' αυτόν τον τρόπο, διαφορετικής μεταχειρίσεως μεταξύ του εσωτερικού εμπορίου κράτους μέλους και του εξαγωγικού του εμπορίου, εις τρόπον ώστε να εξασφαλίζεται ιδιαίτερο πλεονέκτημα υπέρ της εθνικής παραγωγής ή της εσωτερικής αγοράς, εις βάρος της παραγωγής ή του εμπορίου άλλων κρατών μελών (απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 1979, Groenveld, 15/79, Rec. 1979, σ. 3409).

22 Η ισπανική κυβέρνηση δεν κατόρθωσε να αποδείξει γιατί η από την κοινοτική νομοθεσία επιβαλλόμενη υποχρέωση της υπάρξεως πιστοποιητικού επί του αλιευτικού σκάφους είναι ικανή να περιορίσει ειδικώς τα εξαγωγικά εμπορικά ρεύματα μεταξύ των κρατών μελών και θα μπορούσε, επομένως, να θεωρηθεί ως εμπόδιο των εξαγωγών κατά την έννοια του άρθρου 34 της Συνθήκης.

23 Επομένως, ο κατά του άρθρου 11β προβαλλόμενος λόγος είναι απορριπτέος.

δ) Άρθρο 11γ (δίωξη των παραβάσεων)

24 Το άρθρο 11γ αναφέρεται στις υποχρεώσεις των αρχών του κράτους μέλους της εκφορτώσεως ή της μεταφορτώσεως όσον αφορά την επιβολή κυρώσεων. Όταν οι αρχές αυτές διαπιστώνουν ορισμένες παραβάσεις του καθεστώτος περιορισμού των αλιευμάτων, οφείλουν να κινούν κατά του πλοιάρχου του οικείου σκάφους ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου ποινική ή διοικητική διαδικασία η οποία μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να στερηθούν οι υπεύθυνοι το οικονομικό όφελος που αποκόμισαν από την παράβαση, ή οποιοδήποτε άλλο αποτέλεσμα ανάλογο με τη βαρύτητα της παραβάσεως, το οποίο να τους αποτρέπει αποτελεσματικά από την τέλεση παρομοίων παραβάσεων στο μέλλον. Το κράτος μέλος της εκφορτώσεως μπορεί, ωστόσο, να μεταβιβάσει το δικαίωμα δίωξης λόγω τέτοιας παραβάσεως στο κράτος μέλος της νηολογήσεως, εάν συμφωνεί και αυτό. Οι παρανόμως εκφορτωθείσες ή μεταφορτωθείσες ποσότητες μπορούν να καταλογιστούν στην ποσόστωση που έχει παραχωρηθεί στο κράτος μέλος της εκφορτώσεως ή της μεταφορτώσεως, όταν το κράτος αυτό δεν κινήσει ποινική ή διοικητική διαδικασία κατά των υπευθύνων ή δεν μεταβιβάσει το δικαίωμα δίωξης στο κράτος μέλος της νηολογήσεως.

25 Η ισπανική κυβέρνηση προβάλλει διάφορες αιτιάσεις κατά της διατάξεως αυτής, ορισμένες από τις οποίες στηρίζονται στη μετάθεση των ευθυνών του κράτους μέλους της νηολογήσεως στο κράτος μέλος της εκφορτώσεως· οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να απορριφθούν για τους λόγους οι οποίοι εκτέθηκαν ήδη κατά την εξέταση των κατά των άρθρων 9α και 11α προβαλλομένων λόγων ακυρώσεως.

26 Η ισπανική κυβέρνηση προβάλλει, επίσης, δύο νέες αιτιάσεις. Κατά την πρώτη εξ αυτών, οι αρχές του κράτους της εκφορτώσεως δεν έχουν αρμοδιότητα να επιβάλλουν κυρώσεις για ενέργειες αλλοδαπών σκαφών οι οποίες δεν έλαβαν χώρα στην επικράτειά τους, δεδομένου ότι η εξουσία του κράτους να επιβάλλει κυρώσεις είναι, σύμφωνα με τους κανόνες του δημοσίου διεθνούς δικαίου, εδαφικού χαρακτήρα. Η δεύτερη από τις νέες αιτιάσεις αφορά τον καταλογισμό των παρανόμως εκφορτωθέντων ή μεταφορτωθέντων αλιευμάτων στην ποσόστωση του κράτους μέλους της εκφορτώσεως ή της μεταφορτώσεως. Το μέτρο αυτό αποτελεί κύρωση δυσανάλογη σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, ο οποίος συνίσταται στην εξασφάλιση της ορθής εφαρμογής του συστήματος ποσοστώσεων, και στερουμένη διαδικαστικών εγγυήσεων.

27 Όσον αφορά την αρμοδιότητα του κράτους μέλους της εκφορτώσεως να διώκει τον πλοίαρχο σκάφους φέροντος τη σημαία άλλου κράτους μέλους, πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 11γ ναι μεν αποσκοπεί στην ενίσχυση του συστήματος ελέγχου, δεν υποχρεώνει όμως τα κράτη μέλη να επεκτείνουν τις εξουσίες τους πέραν

των ορίων τα οποία προκύπτουν από τις γενικώς παραδεδεγμένες αρχές σχετικά με την κατανομή των ποινικών αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών. Το ίδιο το γράμμα του άρθρου αναφέρεται ρητώς στις « σχετικές διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας ».

28 Εν συνεχεία, πρέπει να σημειωθεί ότι η υπέρβαση των ποσοστώσεων, στην αποφυγή της οποίας αποσκοπεί το σύστημα ελέγχου, πραγματοποιείται όχι μόνο με την αλίευση ορισμένων ιχθύων, αλλά και με την εκφόρτωση ή τη μεταφόρτωση ποσοτήτων αλιευμάτων που υπερβαίνουν την ποσόστωση. Πράγματι, από το άρθρο 1 του κανονισμού 2241/87 προκύπτει ότι οι έλεγχοι και οι επιθεωρήσεις που επιβάλλει η κοινοτική νομοθεσία αφορούν τις « δραστηριότητες εκφόρτωσης, πώλησης και εναποθήκευσης ιχθύων και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων ». Τα άρθρα 6 και 7 του ιδίου κανονισμού καθορίζουν τις υποχρεώσεις του πλοιάρχου αλιευτικού σκάφους που φέρει τη σημαία κράτους μέλους ή είναι νηολογημένο σε κράτος μέλος· οι υποχρεώσεις αυτές περιλαμβάνουν, ιδίως, τις δηλώσεις που πρέπει να υποβάλλει και τα στοιχεία που πρέπει να παράσχει ο πλοίαρχος σχετικά με τα αλιεύματα κατά την εκφόρτωση ή τη μεταφόρτωση οιωνδήποτε ποσοτήτων αποθεμάτων ή ομάδων αποθεμάτων ιχθύων τα οποία υπόκεινται σε περιορισμό αλιευμάτων.

29 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι παραβάσεις του καθεστώτος ποσοστώσεων, για τις οποίες το κράτος μέλος της εκφορτώσεως ή της μεταφορτώσεως πρέπει να επιβάλλει κυρώσεις δυνάμει του άρθρου 11γ, είναι οι τελούμενες κατά την εκφόρτωση ή κατά τη μεταφόρτωση αλιευμάτων σε λιμένα αυτού του κράτους μέλους ή εντός των θαλασσίων υδάτων που υπάγονται στην κυριαρχία του ή στη δικαιοδοσία του. Επομένως, η αιτίαση της ισπανικής κυβερνήσεως πρέπει να απορριφθεί.

30 Όσον αφορά τον καταλογισμό των παρανόμως εκφορτωθέντων ή μεταφορτωθέντων αλιευμάτων στην ποσόστωση του κράτους μέλους της εκφορτώσεως ή της μεταφορτώσεως, η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο καταλογισμός αυτός δεν αποτελεί κύρωση λόγω παραβάσεως των υποχρεώσεων του οικείου κράτους, αλλ' εφαρμογή του κανόνος της αφαιρέσεως των καθ' υπέρβαση της ποσοστώσεως αλιευθεισών ποσοτήτων, η οποία είναι απαραίτητη για τη διαχείριση του συστήματος ποσοστώσεων στο πλαίσιο του συνόλου των επιτρεπομένων αλιευμάτων. Χωρίς το άρθρο 11γ, η αφαίρεση αυτή θα έπληττε μόνο το κράτος μέλος της νηολογήσεως, καθ' ον χρόνον μάλιστα η υπέρβαση θα εξέφευγε εντελώς του ελέγχου του. Ο καταλογισμός στην ποσόστωση του κράτους μέλους της εκφορτώσεως θα συνιστούσε επαρκή αντίδραση στις υπερβάσεις τις οποίες θα προκαλούσε ο ασθενής έλεγχος εκ μέρους αυτού του κράτους μέλους.

31 Η επιχειρηματολογία αυτή της Επιτροπής πρέπει να γίνει δεκτή. Το Συμβούλιο μπορούσε να αποφασίσει, χωρίς να παραβεί την αρχή της αναλογικότητας, ότι η από κοινού ευθύνη των κρατών μελών όσον αφορά τον έλεγχο του συστήματος περιορισμού των αλιευμάτων σημαίνει όχι μόνον ότι ορισμένα έργα επιθεωρήσεως και ελέγχου βαρύνουν το κράτος μέλος της εκφορτώσεως, αλλά και ότι η μείωση των ποσοστώσεων η οποία πραγματοποιείται κατόπιν της υπερβάσεώς τους δεν γίνεται κατ' ανάγκην εις βάρος των ποσοστώσεων που έχουν παραχωρηθεί στο κράτος μέλος της νηολογήσεως των αλιευτικών σκαφών για τα οποία πρόκειται, όταν η υπέρβαση εξηγείται, μεταξύ άλλων από το γεγονός ότι το κράτος μέλος της εκφορτώσεως παρέλειψε να λάβει τα απαραίτητα μέτρα ελέγχου. Πράγματι, μπορεί να είναι σκόπιμο να αποφασιστεί ότι οι παρανόμως εκφορτωθείσες ή μεταφορτωθείσες ποσότητες μπορούν να αφαιρεθούν από τις ποσοστώσεις που έχουν χορηγηθεί στο κράτος μέλος όπου έλαβαν χώρα οι δραστηριότητες αυτές, όταν οι αρχές αυτού του κράτους μέλους ούτε έχουν κινήσει ποινική ή διοικητική διαδικασία ούτε έχουν μεταβιβάσει το δικαίωμα δίωξης στο κράτος μέλος της νηολογήσεως.

32 Εξάλλου, πρέπει να διευκρινιστεί ότι κάθε απόφαση της Επιτροπής περί μειώσεως των ποσοστώσεων ορισμένου κράτους μέλους μπορεί να προσβληθεί από το κράτος αυτό με προσφυγή ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ.

33 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

34 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Βασίλειο της Ισπανίας ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή. Η βρετανική κυβέρνηση πρέπει να φέρει τα έξοδα της παρεμβάσεώς της, δεδομένου ότι δεν προέβαλε σχετικό αίτημα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

3) Το Ηνωμένο Βασίλειο φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Due Slynn Schockweiler Koopmans

Mancini Joliet O'Higgins Rodríguez Iglesias Díez de Velasco

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Μαρτίου 1990.

Ο γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος
O. Due